

AKAI KATALIN

Repülünk

Ördögszekér kórójaként
Repültem a széllel büszkén.
Dideregve, szerelmedért,
Önként szórtam el a tüském.
Gondos karod megmelegít,
Szívemben is fényes tűz ég.
Elrejtözve vállad mélyén
Kék virág nyílt tüském helyén.
Életünk bár nagyon nehéz,
Repülünk a széllel büszkén.

Sötét oldal

Tiéd a kenyér zsíros fele,
Enyém az élet sötét oldala.
Múltad temeted a mélyre,
Kútból kiált a bűn hangja.

Vörös halottak zokognak
Elégtételt követelve,
S a bűnösök tisztára mosva,
Dölyfösen nevetnek.

Csontos karja a halálnak
Rázza hideg ujjait
Nyújtogatva, kaparászva,
Vár reátok, uraim!

Ma még tart a dínomdánom,
Lehet mindent tagadni,
S mi vaksággal próbálgatjuk
A jövőt megváltani.

Kié lesz végül a megtisztított kút?
Tudja-e valaki, merre visz az út?
S értékeli-e a jövő nemzedék,
Mit feláldoztunk az áldott békéért?

Vágy

Izzó szerelemben, fokozatot váltva,
Két ember egyesül
Perzselő vágyban.
Milyen jó szeretni, s szeretve lenni!
Minden gondunkat
Órákig feledni.

Éget a szerelem, tüzes a lángja.
Hiányzol, Édesem!
Jöjj karjaimba!
Álmodom rólad éjjel és nappal,
Ébredjünk együtt!
Pirkad a hajnal.

Szerelmes szavakat suttogtál nekem.
Kitárult csókodra
Éhező lelkem.
Amint gyengéden simogattalak,
Elvesztem szemedben,
Úgy akartalak.

Szomjaztam utánad, akár a termő föld.
Mint esőre vágyó,
Tikkadt búzamező.
S Te viszonoztad epedő vágyamat,
Lángoló ölelés
Perzselte ágyamat.

Sok viharos év telt, lángunk csendesedett.
Sürgető vágyunk
Szelíd szerelem lett.
Ma is suttogod: „Szeretlek, édesem.”
Nélküled az élet
Nem is kell énnekem.

Az az éhes, vad vágy mára megszélidült.
Védelmező, óvó
Szeretetté mélyült.
Sétálunk a parton, egymást átölelve,
Cinkosan kacsintunk,
Múltunk emlegetve.

Autoimmun

Bárki bántott, bénán túrtam.
Engedtem!
Soha vissza nem ütöttem.
Szenvedtem!
Könnyeimet némán nyeltem.
Gyötrődtem!
Fájó lelkem álarc fedte.
Szüntelen!
Féltem magam megmutatni.
Nevettem!
Haragomat mosoly fedte.
Kelletlen!
Dühömet is mélyre nyeltem.
Sértetlen!
Bánatomat eltitkoltam.
Viseltem!
Magam ellen vívtam harcot.
Végtelen!

Agykontrollal gyógyulगतok.
Ügyesen!
Nem tudom már visszafogni
Nyelvemet!
Napról napra jobban vagyok,
Elhiszem!
Csak azért is meggyógyulok!
Teljesen!
Álarcomat földhöz vágom,
Repedjen!
Haragomat kimutatom,
Engedem!
Önmagamért megharcolok
Lelkesen!
Egészséges ember leszek,
Mert hiszem!

Égyszínkék keltike

Égyszínkék keltike kelyhét
Kibontja,
Kertemnek közepén kéksége
Kis csoda.
Kékszínú kankalin, napsugár
Csókolja,
Kerítésközelben kökörösín
Kinyílvá,
Korai kikelet kertembe
Kihív ma,
Kispadra kiülve lelkemet
Gyógyítja.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>